

РЕШЕНИЕ

№ 21107

гр. София, 20.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 33 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ

при участието на секретаря НАДЯ Г. НАЙДЕНОВА
като разгледа докладваното от ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ Гражданско дело № 20231110141683 по описа за 2023 година

Предявени са отрицателни установителни искове с правно основание по чл. 439 ГПК.

Производството е образувано по предявени искове от Ищците И. М. П. и В. П. Г. за признаването за установено по отношение на ответника „Топлофикация София“ ЕАД, че всяка от ищците не дължи по ½ част от следните задължения, установени със заповед за изпълнение от 28.06.2013г., въз основа на която срещу наследодателя на ищците е издаден изпълнителен лист от 02.12.2014г. по гр.д.№10745/2013г., по описа на СРС, а именно: сумата от 1366,27 лева, представляваща главница за доставена топлинна енергия за периода от 01.02.2010г. до 30.04.2012г., ведно със законната лихва, считано от 25.06.2013г. до окончателното изплащане на вземането, както и сумата от 276,40 лева, представляваща обезщетение за забава за периода от 31.03.2010г. до 04.06.2013 г.

Ищците твърдят, че по молба на „Топлофикация София“ ЕООД, срещу наследодателя им В въз основа на изпълнителен лист от 02.12.2014г. е образувано изпълнително дело № по описа на ЧСИ Н Навеждат, че след образуване на изпълнително дело не са били предприемани действия по изпълнение срещу наследодателя им, поради което вземанията срещу последната бил погасени по давност. Съдебният изпълнител изпратил ПДИ, направил справки в съответните регистри за установяване имущественото състояние на длъжника, които действия обаче не представлявали същински изпълнителни действия, а само обезпечавали провеждане на изпълнението. Твърди се, че вискателят депозирал молби за предприемане на изпълнителни действия, но ЧСИ нито вземал становище по тях, нито предприемал действия по принудително изпълнение. Депозираните молби имали единствено за цел да прекъснат срока на перемпцията по самото изпълнително дело, но прекъсването на срока по чл. 433, ал.1, т.8 било без правно значение за течението на погасителната давност. Последната би се прекъснала само в случай, че съдебният изпълнител предприеме и извърши поисканите изпълнителни действия. Твърди се, че

последното действие, което прекъсвало давността било запорирането на банковите сметки на наследодателката на ишците от 24.07.2017г., поради което давността била изтекла на 01.10.2022г. Искането е да се признае за установено в отношенията им с ответника, че не дължат по 1/2 част от процесните суми, предмет на издадения изпълнителен лист. Претендират разноски.

В срока по чл. 131 ГПК по делото е постъпил отговор от ответника. Искът се сочи да е процесуално недопустим поради липса на процесуална легитимация на ишците, тъй като същите не били конституирани като длъжници в образуваното срещу наследодателя им изпълнително дело. Освен това се сочи, че искът бил предявен от двама от наследниците, а от удостоверение за наследници на наследодателката им било видно, че фигурира още едно лице. Излагат се твърдения и за неоснователност на така предявения иск, като се сочи, че погасителната давност била прекъсвана множество пъти. Ответникът в ОИМ прави подробно изложение на института на погасителната давност, вкл. и на т.10 от Тълкувателно решение №2 от 26.06.2015г. по т.д. №2/2013г. на ВКС, като счита, че давността се прекъсва, не само с предприемането на конкретни действия по същинско изпълнение от съдебния изпълнител, а също и с депозирането на всяка молба от взыскателя, с която се иска прилагането на определен изпълнителен способ, като без значение е дали ЧСИ е предприел съответното действия в изпълнение на молбата. Ответникът конкретно сочи извършените в хода на изпълнението действия, които прекъсвали давността. Така излага, че за първи път давността била прекъсната на 03.11.2015г. с молбата за образуване на изпълнително дело, тъй като в същата се съдържало искане за предприемане на изпълнителни действия, чрез възлагане по чл. 18 по ЗЧСИ. Соци се, че на същата дата – 03.11.2015г. били наложени запори върху откритите банкови сметки на длъжника, а също и върху получаваната от него пенсия. На 24.07.2017г. отново бил наложен заповор върху банковите сметки на длъжника, а на 29.08.2019г. била подадена молба за предприемане на изпълнителни действия. Твърди че на 05.07.2019г., 16.03.2021г., 07.10.2021г., 23.08.2021г. бил насрочен и извършен опис на движими вещи на длъжника. Отделно от това навежда, че взыскателят, ответник в настоящото производство, е подавал допълнителни молби за извършване на действия по принудително изпълнение, а в периода от 09.11.2022г. до 08.12.2022г. по сметка на дружеството били постъпвали суми за погасяване на така установените задължения. С оглед на всичко това сочи, че поради многократното прекъсване на погасителната давност, изискуемият 5-годишен срок за погасяване на задължението не бил изтекъл, а правото да се иска принудително изпълнение не било погасено. Ответникът оспорва правата и задълженията на ишците да са по 1/2 част, поради факта, че съгласно удостоверение за наследници на В, в кръга на наследниците по закон на същата има още едно лице. Искането е да се отхвърлят така предявените икове. Претендират се и разноски.

По съществото на спора, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и съобразно приложимия закон, съдът намира за установено от **фактическа и правна страна** следното:

Предявените отрицателни установителни икове са допустими, поради което направеното от ответника възражение за недопустимост е неоснователно. Въпреки че ишците в настоящото производство не са конституирани като длъжници в образуваното срещу техния наследодател изпълнително дело, то това не влече след себе си липса на активна легитимация същите да водят иск по чл. 439 ГПК. Съгласно чл. 429, ал.2 от ГПК, издаденият изпълнителен лист срещу наследодателя може да бъде изпълняван и върху имуществото на неговите наследници, освен ако те установят, че са се отказали от наследството или, че са го приели по опис. В процесния случай няма данни ишците, като наследници на длъжника по образуваното изпълнително дело, да са се отказали от наследството на техния наследодател. Поради горното предявените

искове се явяват допустими. На следващо място, въпреки че в кръга на наследниците, съгласно удостоверението за наследници, има още едно лице, което не е предявило отрицателен установителен иск, това също не влече недопустимост на процеса поради факта, че ишците в настоящото производство се явяват обикновени другари и участието на третия наследник не е задължително за процеса.

За успешното провеждане на исковите в тежест на ишците е да докажат, че са наследници на В при права по $\frac{1}{2}$ част за всекиго от тях; че след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, са настъпили факти (с оглед на наведените в исковата молба твърдения – изтекъл давностен срок), които водят до погасяване на установеното изпълняемо право на ответника. В тежест на ответника е при условията на пълно и главно доказване да установи фактите и обстоятелствата, които обуславят дължимостта на претендираните от него суми, както и настъпването на обстоятелства, прекъсващи/спиращи срока, с изтичането на който законът свързва погасяване на вземането по давност.

Предвид наведеното единствено основание за недължимост на сумата ответникът следва да установи настъпването на обстоятелства, водещи до прекъсване или спиране на срока, с изтичането на който законът свързва погасяване на вземането по давност по смисъла на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД.

С приетия доклад по делото като безспорни и ненуждаещи се от доказване в отношенията между страните са отделени обстоятелствата, че: ответникът е кредитор по процесното вземане, за което е издаден изпълнителен лист на 02.12.2014 г. по гр. дело № 10745/2013 г. по описа на СРС, 113 състав и е образувано изпълнително дело № по описа на ЧСИ Н

Ето защо и на основание чл. 153 ГПК съдът приема осъществяването на отделените за безспорни факти за доказано.

Във връзка с изложените твърдения и възражения, спорно по делото се явява обстоятелството дали вземането е погасено по давност.

Погасителната давност е институт, уреден в полза на длъжника. Съдържанието □ се изразява се в това, че след изтичането на определен от закона период от време, в който кредиторът бездейства, той губи възможността да се удовлетвори по пътя на принудителното изпълнение. Поначало давността е уредена в полза на длъжника и **започва да тече от момента, в който задължението стане изискуемо**. Течението на давността обаче се прекъсва с предприемане на действие, с проява на активност от страна на кредитора. Видно от отразеното в процесния изпълнителен лист срещу В същият е издаден на основание чл. 410 ГПК, т. е. въз основа на заповед за изпълнение на парично задължение. В заповедното производство след издаването на заповедта за изпълнение, длъжникът разполага с едномесечен срок от връчването □ /към момента на издаване на заповедта за изпълнение в настоящия случай срокът за възражение е бил двуседмичен/, в който срок може да възрази срещу заповедта. В случай на постъпило възражение срещу заповедта за изпълнение в законоустановения срок, съгласно чл. 415, ал.1 ГПК пред кредитора се открива възможност да предяви иск по чл.422 ГПК за установяване съществуване на вземането си. Давността се прекъсва с предявяването на този иск, като в случая предявяването има обратно действие, от момента на подаването на заявлението. Ако обаче искът по чл. 422 ГПК не е предявен или е предявен след законоустановения срок, давността не се счита прекъсната със заявлението. В този смисъл е приетото в *т.14 от Тълкувателно решение №2 от 26.06.2015г. по тълк.д. №2/2013г. на ВКС*. В настоящото производство не се установява след издаването на заповедта за изпълнение длъжникът да е възразил /към онзи момент е могъл да го направи в двуседмичен срок/, не се установява и кредиторът да е предявил иск по чл. 422 ГПК, от което следва, **че след настъпването на изискуемостта на процесното**

вземане на ответника, давността не е била прекъсвана с депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

По делото не се доказва оспореното вземане да е било установено със съдебно решение. В производството не са представени доказателства за датата на влизане в сила на заповедта за изпълнение, въз основа на която е издаден изпълнителен лист, поради което съдът приема, че същата следва да е влязла в законна сила най-късно в деня преди издаването на процесния изпълнителен лист – 01.12.2014 г.

Във връзка с определяне на началната дата, от която тече давностният срок за оспореното вземане, следва да се отбележи, че в рамките на заповедното производство длъжникът разполага с изчерпателно посочени от закона способности за защита, като извън тях той няма право на друг иск за защита. Тези способности са: възражение срещу заповедта за изпълнение, възможност за жалба срещу заповедта в частта за разносните, жалба срещу разпореждането за незабавното изпълнение, възражение по чл. 423 ГПК, както и иск по чл. 424 ГПК. Това произтича от особения характер на заповедното производство, уредено в глава XXXVII от ГПК. Касае се за специални процесуални норми, установяващи специфични права (съответно задължения), относими само към страните по вече иницирано производство по издаване на заповед за изпълнение. Поради характера си тези разпоредби изключват прилагането на общите разпоредби на ГПК, тъй като предвиденият специален ред е по-благоприятен за длъжника и осигурява пълноценна защита на интересите му. Длъжникът е улеснен, защото законът изисква само депозирането на възражение от негова страна (дори без да е необходимо мотивиране на това възражение), за да бъде заявителят задължен да установява вземането си по исков ред в предвидения в чл. 415, ал. 1 ГПК срок. Пропускането на горепосочените способности за защита води до неблагоприятни за длъжника последици, но това не му дава основание да търси защита чрез друг иск, извън предвидените възможности за защита в заповедното производство.

В изложения смисъл е и постановената практика на Върховния касационен съд – напр. *Определение № 688 от 14.12.2009 г. на ВКС по ч. гр. д. № 692/2009 г. на III ГО, ГК; Определение № 244 от 12.05.2010 г. на ВКС по ч. гр. д. № 180/2010 г. на III ГО, ГК; Определение № 194 от 08.03.2010 г. на ВКС по ч. т. д. № 772/2009 г. на II ТО, ТК и Определение № 335 от 27.06.2012 г. на ВКС по ч. гр. д. № 311/2012 г., I ГО, ГК*. Възражението се прави в двуседмичен срок от връчването на заповедта /в актуалната редакция към момента на издаването на процесната заповед за изпълнение/, който не може да бъде продължаван, като с изтичането му длъжникът вече няма възможност да оспорва заповедта и заповедта за изпълнение се стабилизира. Нейното атакуване може да се извърши само при условията на чл. 424 ГПК, като в исковата молба следва да се посочи наличието на новооткрити обстоятелства или нови факти, които са от съществено значение и които не са могли да бъдат известни до изтичането на срока за възражение. Вземанията по заповедта за изпълнение могат да бъдат оспорени и по реда на чл. 439 ГПК, но само въз основа на твърдения за факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, в случая на заповедното производство – факти, настъпили **след изтичане на срока за възражение и стабилизиране на заповедта за изпълнение**. В този смисъл, възражението за изтекъл давностен срок преди изтичане на двуседмичния срок по чл. 414 ГПК е преклудирано, ако не е направено в рамките на заповедното производство, като е недопустимо същото да се разглежда като основание на предявен впоследствие отрицателен установителен иск за недължимост на вземанията. Следователно, за основателността на претенцията в настоящото производство следва да се установи дали след влизане в сила на заповедта за изпълнение (с изтичане на двуседмичния срок за възражение по чл. 414, ал. 2 ГПК) е изтекъл изискуемият давностен срок за вземането, без да са настъпили обстоятелства,

водещи до неговото спиране или прекъсване.

Както се посочи по-горе, съдът приема, е заповедта за изпълнение е влязла в законна сила, считано от 01.12.2014 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 110 ГПК, с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. Разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД се прилага, когато вземането е определено по основание и размер с влязло в сила решение, така и когато е определено по основание и размер с влязла в сила заповед за изпълнение. Корективното тълкуване на чл. 117, ал. 2 ЗЗД се налага с оглед променената правна рамка след влизане в сила на разпоредбата. Така както длъжникът не може да оспорва вземането, установено с влязло в сила решение, поради факт, настъпил до съдебното дирене в производството, по което решението е постановено, така длъжникът не може да оспорва вземането, установено с влязлата в сила заповед за изпълнение поради факт, настъпил до изтичането на срока по чл. 414, ал. 2 ГПК. В този смисъл е напр. *решение № 3/04.02.2022 г. по гр. дело № 1722/2021 г. на IV г.о. на ВКС*, постановено по реда на чл. 290 и сл. ГПК.

В процесния случай вземането е установено с влязла в сила заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, издадена по ч. гр. дело № 7692/2014 г. по описа на СРС, 79 състав. Заповедта за изпълнение замества съдебното решение като изпълнително основание, но при оспорването ѝ от длъжника чрез възражение по реда на чл. 414 от ГПК проверката дали вземането съществува се извършва в общия исков процес. По силата на чл. 416 от ГПК, когато възражение не е подадено в срок, заповедта за изпълнение влиза в сила. Не е налице изрична правна норма, която да предвижда, че съществуването на вземането в този случай е установено със сила на пресъдено нещо. Следва да се съобрази обаче обстоятелството, че ако длъжникът не възрази в рамките на установения в нормата на чл. 414, ал. 2 от ГПК преклузивен двуседмичен срок, заповедта влиза в сила, като се получава ефект, близък до силата на пресъдено нещо, тъй като единствената възможност за оспорване на вземането са основанията по иска с правно основание чл. 424 от ГПК – при новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства. В този смисъл са разясненията, дадени с *определение № 480 от 19.07.2013 г. по ч. гр. дело № 2566/2013 г. на ВКС, ГК, IV г. о.*, постановено по реда на чл. 274, ал. 3, т. 1 от ГПК. Извън иска по чл. 424 от ГПК длъжникът не може да се ползва от друга форма на искова защита, с която да оспорва самото вземане. Ето защо, на основание чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, давността за вземания, установени със заповед за изпълнение, влязла в сила поради неподаване на възражение от страна на длъжника в срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК е 5 години, тъй като заповедите за изпълнение, издадени по реда на ГПК от 01.03.2008 г., се ползват със стабилитет и влизат в сила по арг. от чл. 424 от ГПК, за разлика от несъдебните изпълнителни основания по чл. 237 от ГПК /в този смисъл - *определение № 315 от 15.05.2020 г. по т. дело № 2143/2019 г. на II т. о. на ВКС, решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. дело № 1747/2020 г. на ВКС, IV г. о./*. Когато длъжникът е бил лишен от възможност да оспори вземането, може да поиска от въззивния съд отмяна на заповедта за изпълнение на основание чл. 423 ГПК. Този режим се различава от регламентирания в ГПК (отм.) във връзка с издаването на изпълнителен лист въз основа на несъдебно изпълнително основание, в който се предвиждаше възможност за предявяване на искове – чл. 252 от ГПК (отм.), чл. 254 от ГПК (отм.), чл. 255 от ГПК (отм.), които не се преклудират със специални срокове. В действащия ГПК с изтичане на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта за изпълнение на парично задължение се получава крайният ефект именно на окончателно разрешен правен спор относно съществуването на вземането. В този смисъл е константната практика на съдилищата – така напр. *решение № 261588 от 10.05.2022 г. на СГС по в. гр. д. № 9988/2020 г.*; *решение № 261568 от 10.05.2022 г. на СГС по в. гр. д. № 5505/2021 г.*; *решение № 261440 от*

28.04.2022 г. на СГС по в. гр. д. № 9262/2020 г. и др.

С оглед установения момент на влизане в сила на заповедта за изпълнение, а именно, считано от 01.12.2014 г., то изтеклият до този момент давностен срок не може да бъде релевиран от ищеца като основание за недължимост в настоящото производство, като следва да се извърши преценка дали считано от **01.12.2014 г.** са изминали пет години, без да са настъпили обстоятелства, водещи до спиране или прекъсване на погасителната давност.

Съгласно разпоредбата на чл. 116, б. "в" ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (насочване на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, насрочването и извършването на публична продажба и т. н.). Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, извършването на имущественото проучване на длъжника и изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение.

Спорен между страните е въпросът **дали поискването на изпълнително действие от вискателя води до прекъсване на погасителната давност, или до това може да доведе единствено успешното му извършване.** Според задължителното тълкуване, дадено в *т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/13 г. на ОСГТК на ВКС*, искането на вискателя за предприемане на валидно изпълнително действие прекъсва давността, доколкото течението на давностния срок е изцяло обусловено от бездействие на кредитора. Според приетото от ОСГТК нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, **на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие.** Нещо повече, с *Определение № 3591/20.11.2023 г. по гр.дело № 1672/2023 г., III г.о. на ВКС*, съдебният състав приема, че всяко искане на вискателя, както и всяко предприемане от съдебния изпълнител на изпълнително действие прекъсват давността, дори когато изпълнителното действие е неуспешно проведено не по вина на вискателя, като напр. при липса на банкова сметка (вземане) на длъжника в (към) съответната банка, на която е връчено запорното съобщение.

Видно от данните по делото, въз основа на процесния изпълнителен лист е образувано изпълнително дело № 20158410410466 по описа на ЧСИ Неделчо Митев, с район на действие СГС. Изпълнителното производство е образувано въз основа на молба от вискателя от 22.10.2015 г. Съдебният изпълнител е изготвил искания за справки относно имуществото на длъжника, които сами по себе си не водят до прекъсване на давността. С молбата за образуване на делото на **22.10.2015 г.** вискателят е направил и първото си искане за извършване на изпълнителни действия спрямо имущественото на длъжника, вследствие на което на 03.11.2015 г. са изпратени запорни съобщения до Национален осигурителен институт за налагане запор върху получаваната от длъжника пенсия, както и до „Банка ДСК“ ЕАД и „Юробанк България“ АД. От получения отговор от Националния осигурителен институт с вх. номер при ЧСИ от 17.11.2015 г. /л. 58 от делото/ се установява, че не може да бъде наложен запор върху получаваната от В пенсия, тъй като същата е в размер под минималната работна заплата за страната. Следващото предприето срещу длъжника действие в изпълнителното производство, водещо до прекъсване на давността, е от **24.07.2017 г.**, когато е изпратено запорно съобщение до „Банка ДСК“ ЕАД, връчено на 16.11.2017 г., с което е наложен запор върху вземанията на длъжника от третото задължено лице /л. 71 и л. 75 от делото/. Относно наложения запор върху вземанията на длъжника в „Банка ДСК“ ЕАД с разпореждането на ЧСИ от 24.07.2017 г. е безспорно между страните, че се е стигнало до реално налагане на запор върху

разкрити банкови сметки, като в исковата молба ищците навеждат твърдение, че това е последното извършено по изп. дело действие. С разпореждане от 04.07.2019 г. съдебният изпълнител е насрочил извършването на опис на движимите вещи на длъжника, но няма данни описът да е бил извършен. С молба от **29.08.2019 г.** взыскателят е поискал предприемането на конкретни изпълнителни действия срещу имуществото на длъжника /л. 79/. С разпореждане от 16.03.2021 г. съдебният изпълнител е насрочил извършването на опис на движимите вещи на длъжника, но няма данни описът да е бил извършен. С молба от **07.10.2021 г.** взыскателят е поискал предприемането на конкретни изпълнителни действия срещу имуществото на длъжника /л. 85/. Видно от получения при ЧСИ отговор от НОИ, считано от **01.11.2022 г.** е наложен запор върху получаваната от длъжника пенсия, като удръжки са правени до м. 01.2023 г. /л. 88 – 89/.

От всяка от горепосочените дати, на които са поискани или предприети изпълнителни действия срещу длъжника, давността следва да се счита за прекъсната, като е започнал да тече нов 5-годишен давностен срок.

В периода от всяко от поисканите или извършените изпълнителни действия, така също и от последното извършено изпълнително действие на 01.11.2022 г. до образуване на настоящото дело на 26.07.2023 г. е изтекъл период, по-кратък от 5 години, поради което оспорените вземания не са погасени поради изтекла погасителна давност. Следва да се отбележи, че независимо, че е предявен отрицателен установителен иск за недължимост на сумата, то по време на висиящността на исковото производство давност не тече /чл. 115, б. „ж“ ЗЗД/. Длъжникът може да се позове на давност, изтекла в хода на делото, но такъв довод е винаги неоснователен. Предявеният отрицателен установителен иск за вземането прекъсва погасителната давност, ако искът бъде отхвърлен – в този смисъл е постановеното по реда на чл. 290 ГПК *Решение № 50017/27.03.2023 г. по гр. дело № 720/2022 г. на IV г.о. на ВКС*. Ето защо съдът съобразява налице ли е изтекъл срок на погасителна давност до образуване на настоящото исково дело, като стигна до извод, че в случая вземането не е погасено поради изтекъл давностен срок.

Само за пълнота следва да се посочи, че видно от приетото по делото удостоверение за наследници на титуляра по изпълнителния лист В същата е оставила като наследници В /дъщеря, неучастваща в производството по настоящото дело/ и В. П. Г. и И. М. П. /внучки, които на осн. чл. 10, ал. 1 ЗН са заместили в наследяването починалия преди В неин низходящ – П/. Не се установи другият наследник на В, а именно нейната дъщеря В да се е отказала от наследството на нейната наследодателка, поради което и съобразно разпоредбата на чл. 5, ал. 1 ЗН, същата наследява $\frac{1}{2}$ част от оставеното наследство – както по отношение на правата, така и по отношение на задълженията. Основателно би било отричането от страна на ищците единствено на припадащата се на всекиго от тях част от наследственото задължение, а именно по $\frac{1}{4}$ част, а не по $\frac{1}{2}$ част.

Поради изложеното, предявените отрицателни установителни иски следва да се отхвърлят като неоснователни.

По разноските:

Предвид изхода от спора и направено от ответника искане, на основание чл. 78, ал.3 от ГПК в тежест на ищците следва да се възложат сторените от ответното дружество разноски. В полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 100 лв., като всяка от ищците бъде осъдена за сумата от по 50 лева.

Водим от горното и на осн. чл. 235 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от И. М. П. ЕГН ***** и В. П. Г. ЕГН ***** срещу „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046 отрицателни установителни искове по чл. 439 ГПК за признаване на установено по отношение на ответника, че всяка от ищите не му дължи по $\frac{1}{2}$ част от сумата в размер на 1366,27 лева, представляваща главница за доставена топлинна енергия за периода от 01.02.2010г. до 30.04.2012г., ведно със законната лихва, считано от 25.06.2013г. до окончателното изплащане на вземането, както и сумата от 276,40 лева, представляваща обезщетение за забава за периода от 31.03.2010 г. до 04.06.2013 г., за които суми е издаден изпълнителен лист от 02.12.2014г. по ч.гр.д. №10745/2013 г., по описа на СРС срещу техния наследодател Вл починала на 03.03.2023 г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК И. М. П., ЕГН ***** да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046 сумата от **50 лева**, представляваща разноси по настоящото производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК В. П. Г. ЕГН ***** да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046 сумата от **50 лева**, представляваща разноси по настоящото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____